

Kościół św. Piotra in Gallicantu

Kościół św. Piotra *in galli cantu* (przy pianiu koguta) wybudowano na wschodnim zboczu góry Syjon, na obrzeżach Starego Miasta w Jerozolimie. To tutaj, według Biblii, św. Piotr miał trzykrotnie zaprzeć się Jezusa, "zanim kur trzykrotnie zapieje".

Od tego wydarzenia świątynia wzięła swoją nazwę, którą można dosłownie przetłumaczyć, jako Kościół św. Piotra w miejscu śpiewu koguta.

Kościół św. Piotra *in galli cantu* (przy pianiu koguta) upamiętnia on jedno z najtrudniejszych doświadczeń św. Piotra Apostoła, zdradę, zapowiadaną wcześniej przez Pana Jezusa.

Panie, z Tobą gotów jestem iść nawet do więzienia i na śmierć. Na to Jezus mu odpowiedział: Powiadam ci, Piotrze, nie zapieje dziś kogut, a ty trzy razy wyprzesz się tego, że Mnie znasz (por. Łk 22, 33-34).

Stara tradycja chrześcijańska utrzymywała potem, że Piotr zawsze potem płakał, kiedy słyszał pianie koguta, bo przypominało mu ono jego zdradę, ale też jednocześnie przebaczące oczy Jezusa, gdyż jak podkreśla św. Łukasz, po trzecim zaparciu się Piotra, *Pan obrócił się i spojrzął na Piotra (Łk 22, 61).*

Od pierwszych wieków chrześcijanie pamiętali o miejscu, gdzie się to wydarzyło. Był nim – jak zgodnie podają Ewangelisti – dziedziniec pałacu najwyższego kapłana.

Pałac ten, jak niemal cała Jerozolima został zburzony przez Rzymian po zdobyciu miasta przez legiony rzymskie pod wodzą Wespazjana i Tytusa w roku 70.

W tym miejscu w 457 roku zbudowano kościół ku czci św. Piotra, został on częściowo zniszczony przez Samarytan w 529 roku, a zburzony przez Persów w 614 roku. Drugi kościół zbudował w 628 roku Modest, opat klasztoru św. Teodozjusza.

To sanktuarium zostało zburzone przez kalifa Hakema w 1009 roku. Krzyżowcy zbudowali trzeci kościół w 1102 roku i on został nazwany „in Gallicantu”.

Zburzony w roku 1219, zastąpiony został przez oratorium, które przestało istnieć pomiędzy rokiem 1293 a 1335.

Do XIV wieku była tam jeszcze mała kapliczka, ale i ona z czasem uległa zniszczeniu.

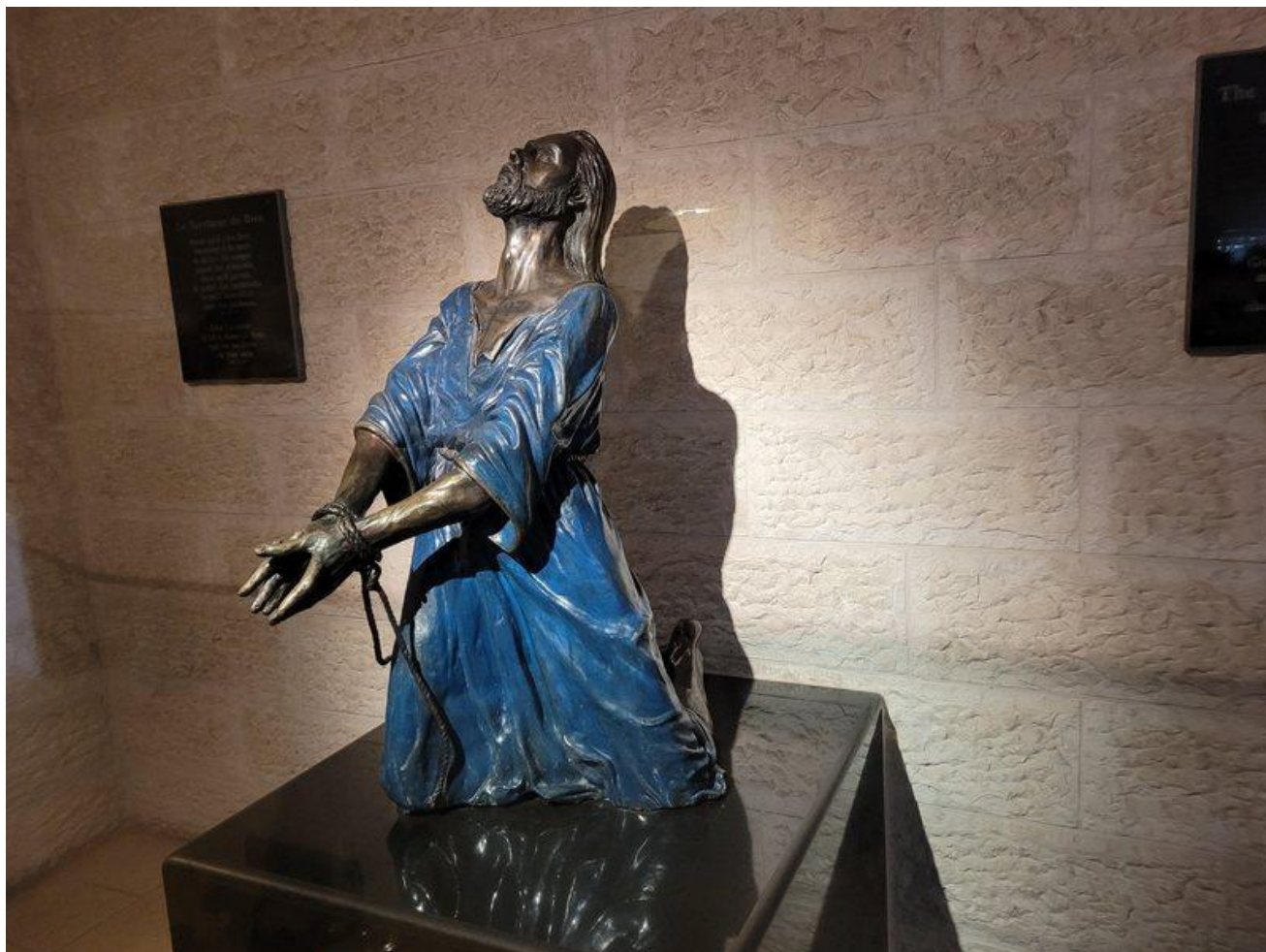
Obecny kościół św. Piotra *in galli cantu* został wybudowany w latach trzydziestych XX wieku, według projektu Berluzziego.

Prowadzone w tym miejscu w XIX i XX wieku prace archeologiczne potwierdziły prawdziwość starożytnej relacji i zapisów ewangelicznych. Odśloniły ruiny zarówno pałacu Kajfasza, jak też kolejnych budowanych na tym miejscu kościołów; w ruinach pałacu odkryto groty i cysterne.

Od czasów bizantyjskich cysterna była czczona jako miejsce, w którym przetrzymywano Pana Jezusa w nocy z Wielkiego Czwartku na Wielki Piątek, a które nazywamy „ciemnicą”.

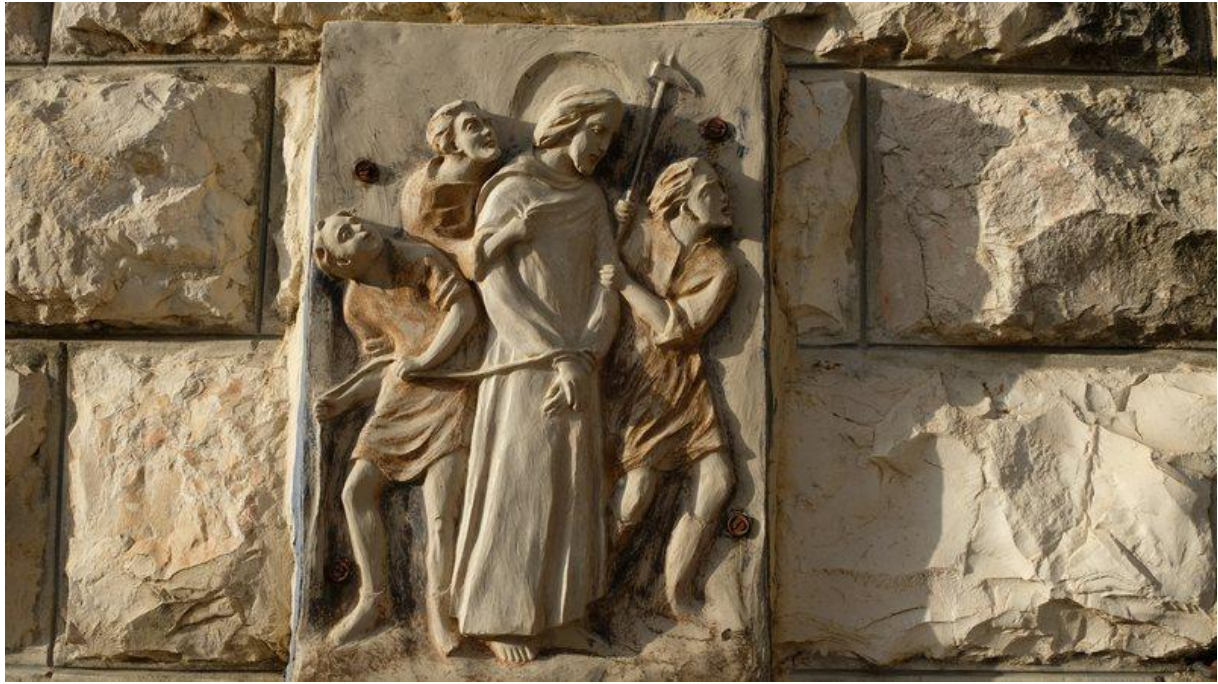
W starożytności nazywano je „dołem głębokim” w nawiązaniu do wersetu Psalmu 88:
Umieścisz mnie w dole głębokim, w ciemnościach, w przepaści (Ps 88, 7).

Poniżej tych budowli odkryto kamienne schody pochodzące z czasów Pana Jezusa i prowadzące od strony doliny potoku Cedron do pałacu arcykapłana.

To po nich wiedziono Pana Jezusa po aresztowaniu na Górze Oliwnej do pałacu arcykapłańskiego. Scenę tę wyobraża płaskorzeźba umieszczona obok na murze.

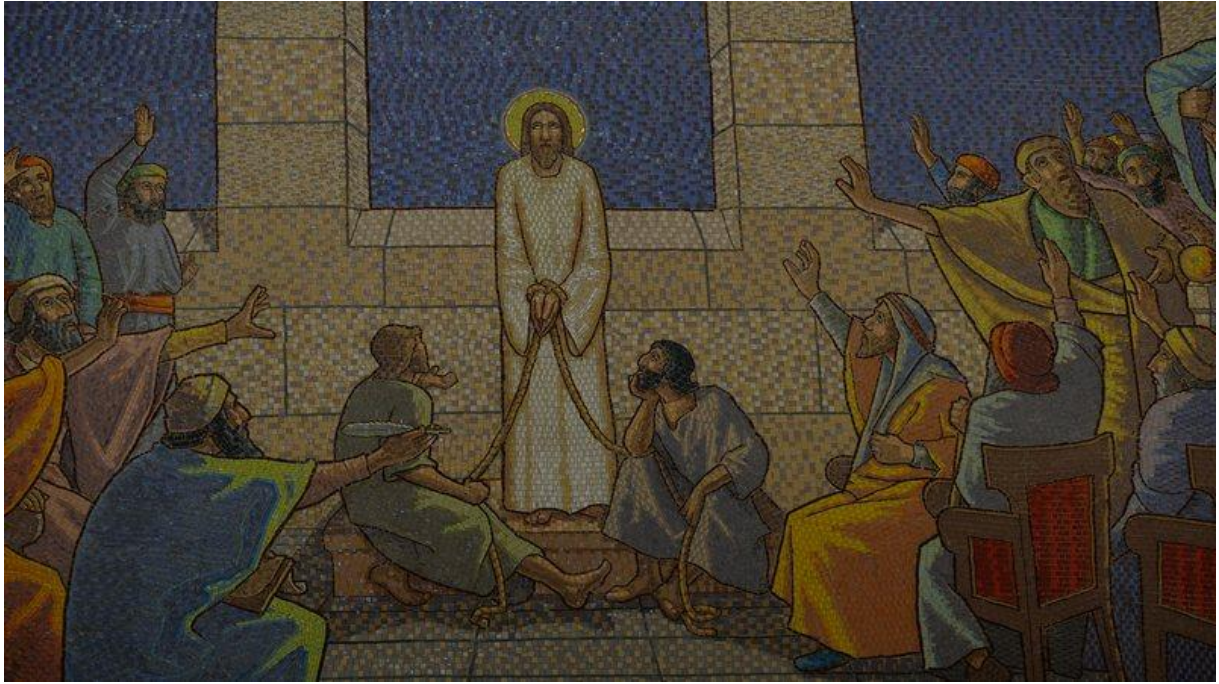

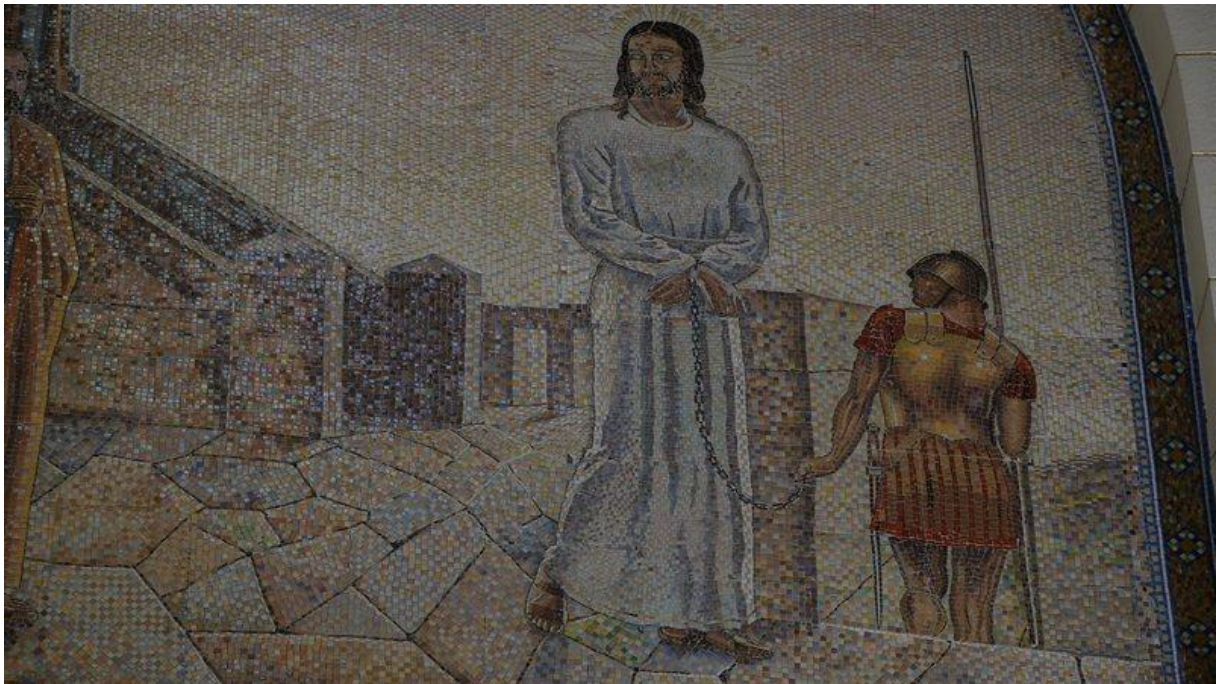
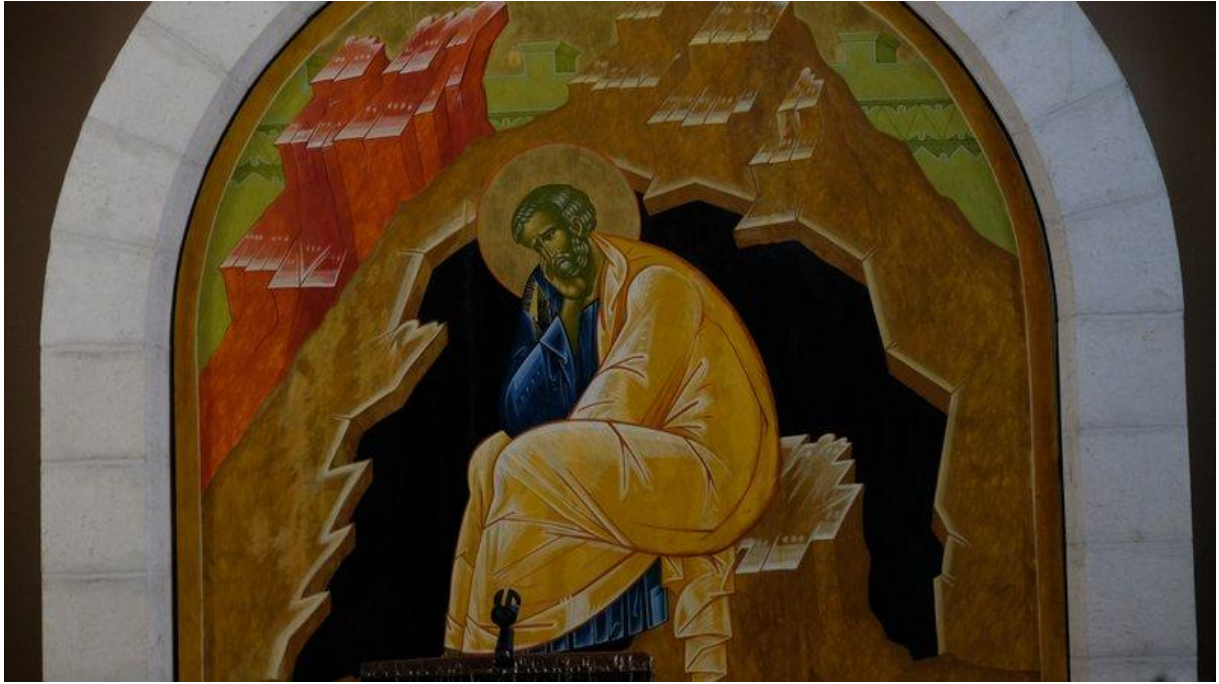
Kościół zbudowany na planie krzyża greckiego i w swojej formie architektonicznej nawiązuje do budowli bizantyjskich, przypominając w ten sposób pierwszą budowlę chrześcijańską, która stała na tym miejscu.

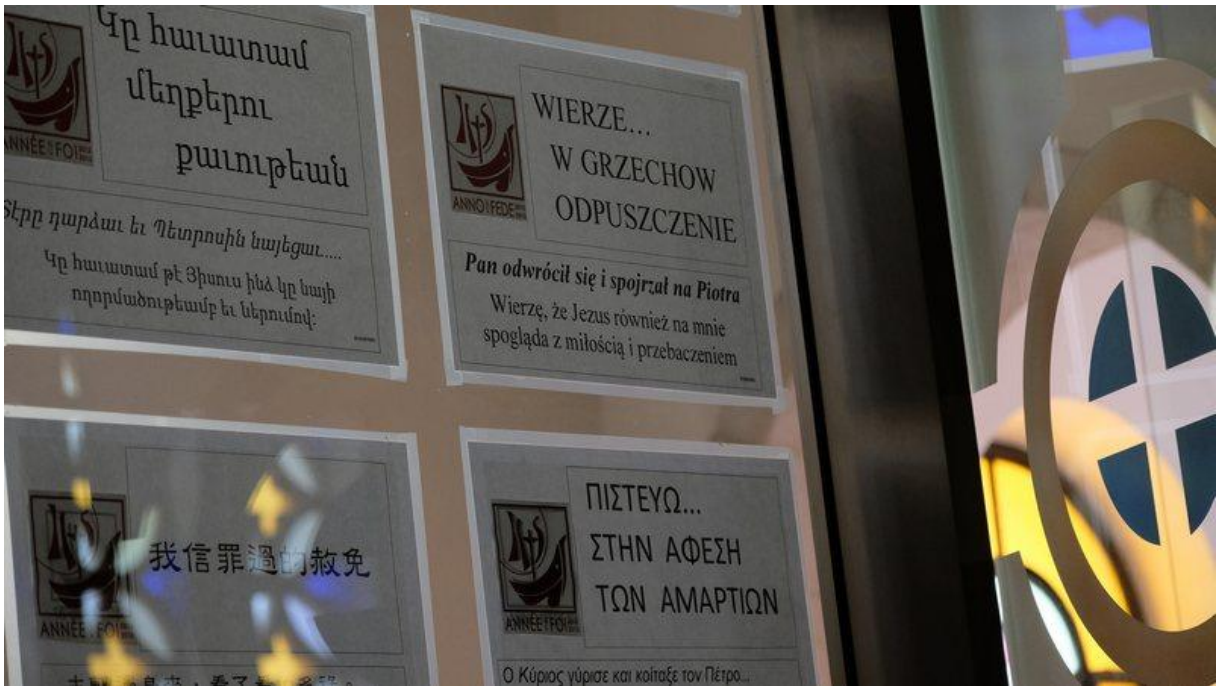
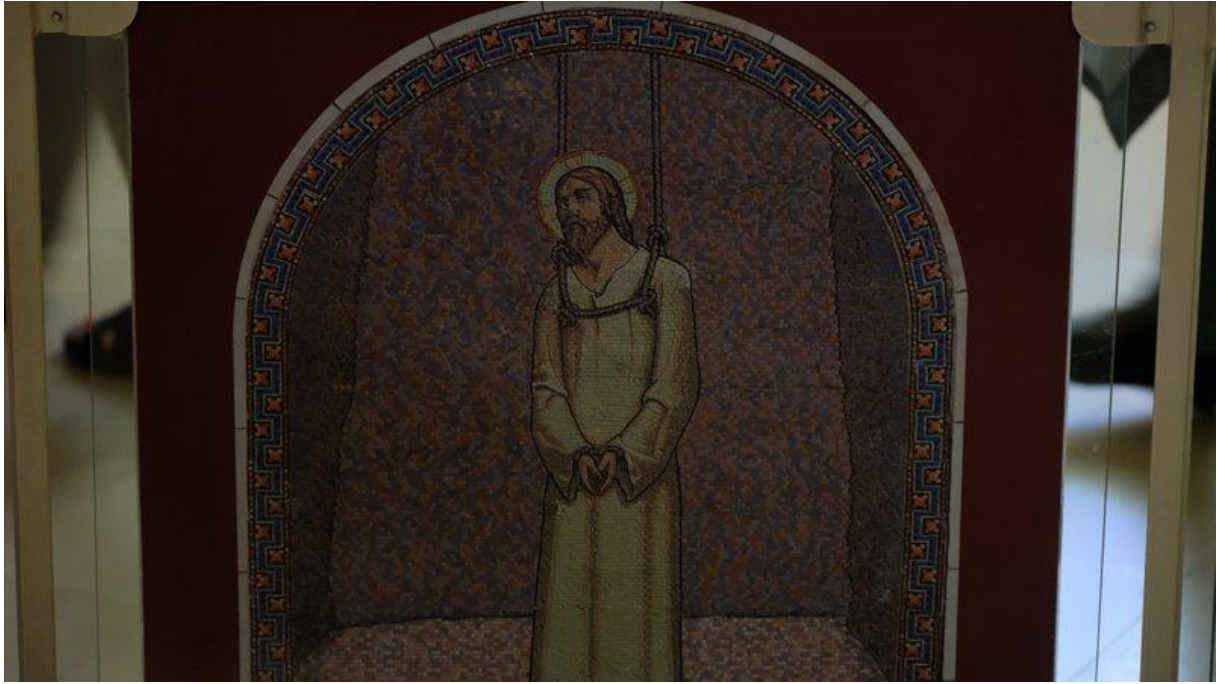
Składa się on z dwóch części: z kaplicy dolnej - krypty, przez którą dociera się do grot i cysterny - miejsca uwięzienia Pana.

Na krzyżu, który jest zwieńczeniem niewielkiej wieżyczki, umieszczona jest postać koguta. Ostrzega on wszystkich przed zaparciem się Pana.

